

Åtgärder på vems bekostnad?

En studie kring att förstå kriget mot droger i Filippinerna
utifrån ett *mänskligt säkerhetsperspektiv*

LUNDS
UNIVERSITET

Abstract

This study aims to understand president Duterte's 'war on drugs' through *human security theory*. In order to achieve an analytical framework for *human security*, two of its subcategories have been used as a theoretical entrance: *personal* and *political security*. The study consists of a single case study with an understanding approach to the phenomenon of the Philippine drug war through *human security*, based on secondary material. The methodology has been based on the principles of process tracing, except for the explaining aspiration of causality. In order to analyze the Philippine drug war, the study have looked upon extrajudicial killings, impunity and law enforcement, and thereafter used the collected information to understand the drug war's significance in terms of *human security*. The study concludes that although there are some factors of the drug war that could be interpreted as positive in the remark of *personal* and *political security*, the overall results imply that the drug war can and should be understood as threatening the security of the referent object within *human security* – the people.

Nyckelord: Filippinerna, president Duterte, kriget mot droger, mänsklig säkerhet, personlig säkerhet, politisk säkerhet.

Antal ord: 9 968

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
2	Teori & tidigare forskning	3
2.1	Tidigare forskning	3
2.2	Teori	4
2.2.1	<i>Mänsklig säkerhet</i>	4
2.2.2	Operationalisering av <i>mänsklig säkerhet</i>	8
2.3	Forskningsbidrag	9
3	Metod	11
3.1	Forskningsdesign.....	11
3.1.1	Fallstudie	11
3.1.2	Att <i>förstå</i> internationella relationer	12
3.1.3	Processpåring & materialinsamling	12
3.2	Material & källkritik.....	13
3.3	Avgränsning	14
4	Empiri & analys	15
4.1	Vägen till ett nationellt drogkrig	15
4.2	Drogkriget utifrån <i>mänsklig säkerhet</i>	17
4.2.1	Utomrättsliga avrättningar.....	17
4.2.2	Straffrihet	23
4.2.3	Brottsbekämpning	25
5	Uppsatsens slutsatser	28
6	Referenser	29

1 Inledning

Forget the laws on human rights. If I make it to the presidential palace, I will do just what I did as mayor. You drug pushers, hold-up men and do-nothings, you better go out. Because I'd kill you.

Presidentkandidat Rodrigo Duterte, 2016.¹

Den 30:e juni 2016 tillträdde Rodrigo Duterte som Filippinernas nyvalda president. Ett av hans främsta vallöften var en hård och kompromisslös policy kring brottsbekämpning där droger och drogmissbruk stod i centrum (Ramzy, 2016). Kort efter Dutertes tillträde har flera rapporter, nyhetsbyråer och organisationer uppmärksammat människorättskränkningar och utomrättsliga avrättningar kopplade till presidentens strikta politik. Trots att utomrättsliga avrättningar inte är ett nytt fenomen inom den filippinska statsgränsen gick det att urskilja en markant ökning enbart några månader efter att den nye statschefen erhöll makten (Amnesty International, 2017, s. 11).

Att gå till val på en politik som syftar till strängare lagar och hårdare straff tycks vara en återkommande igenkänningsfaktor hos ledare som i media presenteras vara populisterna (Curato, 2016, s. 98–99). Under valkampanjen lyckades Duterte ändra riktningen på den politiska debatten där han varnade för kris, katastrof och förödelse om inte drastiska åtgärder skulle vidtas kring illegala droger och dess medbrottslingar. Metoderna till att lösa problemen skulle komma att vara blodiga och till priset av liberala fri- och rättigheter, men rättfärdigades av Duterte som den enda lösningen. Tillsammans med en latent orolighet hos den filippinska befolkningen lyckades Duterte nå en klar seger (ibid.), och började därefter tillsammans med sin administration att bedriva ett nationellt krig mot droger (Human Rights Watch, 2019).

Samtidigt som president Duterte menar att drogerna utgör ett stort nationellt säkerhetshot, så har konsekvenserna av krigföringen haft förödande konsekvenser på andra håll (SCMP, 2017). Människorättsorganisationer som Amnesty International och Human Rights Watch har tagit fram rapporter som visar hur polis planterar bevis och skjuter ihjäl försvarslösa utan att behöva stå till svars. Hur kan en politik som syftar till att öka säkerheten på ett nationellt plan förstås utifrån andra säkerhetsperspektiv? Denna studie kring president Dutertes krig mot droger syftar till att förstå och uppmärksamma implikationerna på säkerhet hos den filippinska befolkningen utifrån ett *mänskligt säkerhetsperspektiv*. På så vis kan studien även

¹ Citat från Tarrant, 2016.

bidra till en nyansering av drogkriget samt ett ifrågasättande av rådande säkerhetsuppfattning bakom drogpolicyn. För att kunna besvara ovanstående syfte har följande frågeställning formulerats:

- *Hur kan president Dutertes krig mot droger förstås utifrån ett mänskligt säkerhetsperspektiv?*

I syfte att snäva av den breda teorin kring *mänsklig säkerhet* kommer studien att titta närmare på två av dess underkategorier: *personlig* respektive *politisk säkerhet*. Forskningsdesignen kommer utgöra en kvalitativ studie av ett fall med en förstående ansats, baserad på en analys av sekundärmaterial.

Med hänsyn till det filippinska drogkrigets aktuella status har denna studie en utomvetenskaplig relevans då den ämnar förstå, nyansera och problematisera bilden av Dutertes drogpolicy. Eftersom händelserna är nära i tiden kvarstår fallstudien kring Filippinerna ännu relativt outforskad och studien kan därmed bidra till ökad förståelse och information kring fenomenet kallat *the war on drugs* utifrån ett nytt sammanhang. Därav besitter uppsatsen inomvetenskaplig relevans då den fyller en kunskapslucka genom att se till drogkriget ur ett *mänskligt säkerhetsperspektiv* samt att studien i viss mån har en teoriutvecklande ambition, mot bakgrunden av att *mänsklig säkerhet* som teoretiskt ramverk ännu kvarstår ofullständigt till denna typ av studier.

2 Teori & tidigare forskning

Den första sektionen i detta kapitel syftar att redogöra för tidigare forskning på ämnet Filippinerna i sammanhanget kriget mot droger. Därefter följer en redogörelse för teorin kring *mänsklig säkerhet* samt dess operationalisering. Till sist tillkommer även uppsatsens forskningsbidrag.

2.1 Tidigare forskning

Trots att drogkriget i Filippinerna är ett relativt nytt fenomen sett till det faktum att president Duterte i skrivande stund suttit strax under tre år som president, finns det flera forskningsingångar till ämnet. Bland annat har studier kring de utomrättsliga avrättningarna gjorts, där exempelvis Johnson & Fernquest menar att dessa avrättningar är vanligt förekommande inom stater som har avskaffat dödsstraffet alternativt väldigt sällan genomför rättsliga avrättningar (2018, s. 359). Författarna vill lyfta en kritik till tidigare forskning och menar att forskare har haft en tendens att anse att avskaffandet av dödsstraff hos samtliga världens länder automatiskt skulle innebära en avsaknad av legitimitet även hos utomrättsliga avrättningar. Istället visar Johnson & Fernquest hur ökningen av utomrättsliga avrättningar i Filippinerna är ett återkommande mönster hos stater som har ett svagt rättssystem, auktoritära ledare samt en orolig befolkning (ibid., s. 361).

Jensen & Hapal beskriver och problematiserar polisvåld och korruption i relation till det filippinska drogkriget. De menar att utomrättsliga avrättningar och korruption inte är något nytt i Filippinerna sedan Dutertes tillträde och drogkrigets start år 2016, men att kriget istället har markerat en dödlig och radikal epok i Filippinernas historia (Jensen & Hapal, 2018, s. 41). Författarna lägger stort teoretiskt fokus på korruptionens karaktär och menar att hotet om våld är en drivande faktor för att påverka mänskliga relationer, särskilt mellan civila och polis (ibid., s. 39, 41–42).

Det har också bedrivits forskning kring president Duterte och drogkriget med fokus på populism. Curato syftar att förklara Rodrigo Dutertes stora väljarstöd under presidentvalet genom att använda straff-populism som förklaringsfaktor (s. 91). I Dutertes fall bygger den populistiska retoriken på en kamp mellan de så kallade goda, dygdiga medborgarna och de härdade brottslingarna. Dessa brottslingar har Duterte framställt vara bortom kontroll och omöjliga att rädda, vilket resulterat i striktare åtgärder, tuffare social kontroll och hårdare tag mot kriminalitet – klassiska drag hos den så kallade straff-populismen (ibid., s. 94).

Gallagher et al. lyfter Filippinerna och drogkriget i en analys kring *the responsibility to protect* (R2P). Författarna argumenterar att det finns belägg för att ställa president Duterte till svars för brott mot mänskligheten utifrån utomrättsliga avrättningar och avhumanisering, varpå de analyserar gensvaret hos de permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd (P5) (2019, s. 1, 7–9). Det råder delade meningar inom P5 där vissa tenderar vilja fokusera mer på terrorismbekämpning och andra anser att drogåtgärder tillhör inrikespolitik. Båda tendenser förhindrar enligt Gallagher et al. det internationella samfundet från att ta sitt moraliska ansvar att beskydda folket i Filippinerna (ibid., s. 21–22). Simangan har en liknande forskningsinställning, men undersöker huruvida det filippinska kriget mot droger går att identifiera som folkmord (2018, s. 68). Genom att se till olika stadier hos folkmord identifierar Simangan Filippinerna att uppfylla kriterierna, följt av en varning och uppmaning till internationellt gensvar (ibid., s. 88–89). Medina tillför också alternativa lösningar till kriget mot droger som en annan utväg än våld, där en hälsoingång istället för hårda straff skulle innebära bättre möjligheter för Filippinerna att komma till roten av missbruksproblemen, men även ett sätt att minska människorättskränkningarna (2016, s. 174).

2.2 Teori

I denna del kommer uppsatsens teoretiska ramverk att presenteras. Inledningsvis kommer *mänsklig säkerhet* att redogöras för som koncept, varpå en närmare beskrivning av underkategorierna *personlig* respektive *politisk säkerhet* följer. Därefter tillkommer en operationalisering av teorin.

2.2.1 *Mänsklig säkerhet*

In the final analysis, human security is a child who did not die, a disease that did not spread, a job that was not cut, an ethnic tension that did not explode in violence, a dissident who was not silenced. Human security is not a concern with weapons – it is a concern with human life and dignity.

UNDP, 1994, s. 22.

Diskursen kring *mänsklig säkerhet* (begreppet på originalspråk: *human security*) tog sin start under 90-talet när Kalla krigets dominerande perspektiv på säkerhet började ifrågasättas (Gasper & Gómez, 2015, s. 102). Sedan uppkomsten ur en rapport från United Nations Development Programme (hädanefter: UNDP) år 1994 har *mänsklig säkerhet* som begrepp fått mycket uppmärksamhet, både från förespråkande och kritiska vinklar (Suhrke, 1999, s. 269; Jarvis & Holland, 2015, s. 105). Konceptets utveckling innebar ett teoretiskt skifte av referensobjektet (vem/vad som anses vara hotat) där människor snarare skulle betraktas vara i

centrum av säkerhetspolitik till skillnad från den traditionella synen där nationen och dess territoriella gränser var centrala (Jarvis & Holland, 2015, s. 105).

Mänsklig säkerhet har argumenterats att ha inkluderat en bred syn på säkerhet med ett fokus på säkerhetshot gentemot människors överlevnad, uppehälle och värdighet, där de mest utsatta särskilt uppmärksammas. Detta innebär att *mänsklig säkerhet* också fokuserar på orsakerna bakom säkerhetshoten samt vad dessa hot har för innebörd hos de grundläggande friheterna hos mänskligt liv. Dessutom markerar *mänsklig säkerhet* vilka behov, sårbarheter och möjligheter stater och människor har (Estrada-Tanck, 2016, s. 28–29; Cheng Guan, 2012, s. 5–6).

UNDP:s rapport från år 1994 utgör en vanligt förekommande definition av konceptet *mänsklig säkerhet* som ofta återkommer i den vetenskapliga litteraturen (se t.ex. Cheng Guan, 2012, s. 9; Nef, 1999, s. 22). I rapporten beskrivs *mänsklig säkerhet* som enklare att definiera vid dess frånvaro snarare än dess närvaro, och tilldelas två huvudaspekter som innebär 1) säkerhet från kroniska hot, exempelvis hunger, sjukdomar och förtryck, och 2) skydd från plötsliga avbrott i det vardagliga livet (UNDP, 1994, s. 23). Vidare utvecklar UNDP begreppet genom att identifiera två grundläggande komponenter – frihet från rädsla (*freedom from fear*) och frihet från nöd (*freedom from want*) – samt sju huvudkategorier:

1. Ekonomisk säkerhet (*economic security*)
2. Matsäkerhet (*food security*)
3. Hälsosäkerhet (*health security*)
4. Miljösäkerhet (*environmental security*)
5. Personlig säkerhet (*personal security*)
6. Samhällssäkerhet (*community security*)
7. Politisk säkerhet (*political security*)

Dessa sju kategorier syftar till att inkludera samtliga hot mot *mänsklig säkerhet* (ibid., s. 24–25). Kategori 1–4 går under komponenten *frihet från nöd*, och kategori 5–7 går under *frihet från rädsla* (HSU, 2009, s. 23). Med hänsyn till uppsatsens begränsade utrymme har jag valt att fokusera på två av UNDP:s kategorier, närmare bestämt *personlig säkerhet* och *politisk säkerhet*, då jag anser att dessa två besitter högst relevans för uppsatsämnet.

Personlig säkerhet

Uppkomsten bakom konceptet *personlig säkerhet* härstammar från ett försök till att upplösa förtryckande statssystem, reformera polisiära institutioner och få bukt med det återkommande misstroendet gentemot rättsstatsprincipen och statliga institutioner (Gasper & Gómez, 2015, s. 107). Denna säkerhetskategori presenteras som en av de mest grundläggande kategorierna inom *mänsklig säkerhet* och innebär trygghet från olika sorters fysiskt våld (Gasper & Gómez, 2015, s. 101; Owen, 2004, s. 18). Enligt Thomas & Tow är en av de viktigaste uppgifterna hos *mänsklig säkerhet* att försäkra *personlig säkerhet* hos *alla* människor, oavsett individuell eller nationell identitet (2002, s. 181). Buttedahl

definierar *personlig säkerhet* som individers rätt att bevara sitt eget liv och hälsa samt rätten att vistas i en säker och hållbar miljö (1994, s. 2). Kopplingen mellan *personlig säkerhet* och mänskliga rättigheter framställs också som tydlig vid en jämförelse med Walzers definition av den *minimala och universella koden* hos det mänskliga värdet. Denna kod utgörs av mänskliga rättigheter och är så pass grundläggande att den inte under några omständigheter bör utsättas för kränkningar, varpå *personlig säkerhet* ingår i koden (Chan, 2014, s. 578–579).

Hot mot *personlig säkerhet* kan utgöras av ett antal faktorer. Det kan vara hot om fysiskt våld, brott mot liv och egendom, missbruk och försummelse (Gasper & Gómez, 2015, s. 102). En definition av säkerhetskategorin är vidare frihet från mänskligt orsakat fysiskt våld och övriga brott (ibid., s. 103). Tre olika typer av hot mot *personlig säkerhet* är följande: (1) hot från utom- eller inomstatlig väpnad konflikt; (2) interna hot mot statsformen, inklusive olika typer av brott som begåtts av antingen staten eller andra aktörer; och (3) hot mot sig själv, exempelvis självmord eller drogmissbruk (ibid., s. 104). Den/det som utgör hotet kan därav vara staten, individer eller gäng, och barn och kvinnor är ofta mer utsatta gällande *personliga säkerhetshot* (UNDP, 1994, s. 30–31). Gasper & Gómez menar också hur *personlig säkerhet* innehåller psykologiska dimensioner då det finns delade uppfattningar av vad hot och säkerhet är (ibid., s. 107).

Personlig säkerhet som teoretiskt begrepp används även i praktiska sammanhang i syfte att främja *mänsklig säkerhet* runt om i världen. FN:s enhet för *mänsklig säkerhet* (*Human Security Unit* (hädanefter: HSU)) har arbetat fram ett ramverk utifrån UNDP:s rapport i syfte att guida arbete i konfliktsammanhang till att tillämpa ett *mänskligt säkerhetsperspektiv* (HSU, 2009, s. 2). Exempel på hot gentemot *personlig säkerhet* utifrån HSU:s ramverk är statligt våld, tortyr som genomförs av militär och/eller polis, ökad kriminalitet etc. Sårbarheter identifieras som en avsaknad av rättsstatsprincipen och avsaknad av möjligheten att skydda sig själv från fysiskt våld (ibid., s. 32–34). Dessa identifierade hot och sårbarheter visar även på enighet med den vetenskapliga kontexten.

Politisk säkerhet

Politisk säkerhet har tidigare dominerats av en realistisk världssyn med staten som central aktör (Buzan et al., 1998, s. 141). Innan kalla krigets slut handlade politisk säkerhet främst om säkerhetsdilemmat och potentiella kärnvapenkrig mellan stormakterna. I takt med kollapsen av ett bipolärt världssystem i termer av säkerhet hamnade andra säkerhetshot i centrum, exempelvis terrorism, drogkrig och lågintensiva konflikter. Som ett resultat av detta har *politisk säkerhet* och politiska processer blivit mer fragmenterade, samtidigt som konflikter efter kalla kriget har visat på grova människorättskränkningar (Nef, 1999, s. 55, 59, 65). Nef varnar för att dessa nya typer av konflikter pekar på en negativ inverkan hos *mänsklig säkerhet* och menar att ett sätt att se på konsekvenserna hos *politisk säkerhet* istället kan dra fördelar av att koncentrera sig på mänskliga rättigheter (ibid., s. 67).

Som kategori inom *mänsklig säkerhet* handlar *politisk säkerhet* om att människor ska garanteras att få leva i samhällen som respekterar deras frihet och mänskliga rättigheter, däribland främst grundläggande civila och politiska rättigheter (Acharya, 2001, s. 452; Schäfer, 2013, s. 8; Gasper & Gómez, 2015, s. 102). Buzan et al. menar att principen om de mänskliga rättigheterna kan kräva skydd av individer ifall stater inte lyckas uppfylla dem, och detta regleras av internationella normer varpå *politisk säkerhet* ingår (1998, s. 148–149).

Ett dilemma med just denna underkategori argumenteras vara dess omfång då samtliga säkerhetsfrågor kan argumenteras vara politiska, vilket i sin tur gör *politisk säkerhet* som begrepp mycket brett (ibid., s. 141). Buttedahl definierar dock begreppet i ett försök att göra det mer koncist och menar att *politisk säkerhet* i en *mänsklig säkerhetskontext* innebär en försäkran av rätten till representation och frihet, rätten till deltagande och avvikelse kombinerat med möjligheten att påverka och förändra det politiska klimatet. Kategorin innefattar också juridisk säkerhet, däribland individuell och kollektiv åtkomst till rättvisa och skydd från övergrepp av staten (Buttedahl, 1994, s. 2). Säkerhetshoten utgörs vidare bland annat av politiskt förtryck, exempelvis utfört av stat och/eller polis (UNDP, 1994, s. 32–33).

Precis som för *personlig säkerhet* identifierar HSU ett antal säkerhetshot och sårbarheter gentemot *politisk säkerhet*, också i enlighet med ovanstående beskrivningar. Även dessa ingår i det praktiska ramverket för att kunna stärka *mänsklig säkerhet* i splittrade samhällen. Exempel på säkerhetshot mot denna underkategori är politiskt förtryck, straffrihet, människorättskränkningar orsakade av olika aktörer samt korruption. Exempel på sårbarheter kan vara att mänskliga rättigheter inte respekteras hos en särskild grupp, avsaknad av en fungerande förvaltning samt ett svagt civilsamhälle (HSU, 2009, s. 32–34).

Mänsklig säkerhet – ett vagt begrepp?

Som ovan nämnt fick UNDP:s lansering av *mänsklig säkerhet* både ris och ros. En vanlig kritik är att begreppet är alltför brett och svårt att definiera. Paris lyfter två sorters brister gällande användbarheten hos konceptet: 1) *mänsklig säkerhet* saknar en precis definition; och 2) *mänsklig säkerhet* är något alla eftersträvar men det finns ingen som egentligen känner till den riktiga innebörden (2001, s. 88). Att *mänsklig säkerhet* innefattar allt från politisk säkerhet till miljösäkerhet och ekonomisk säkerhet gör begreppet vagt och svårhanterligt inför användning (ibid.).

Det har dock gjorts försök till konkreta definitioner av begreppet *mänsklig säkerhet*. Alkire identifierar syftet med *mänsklig säkerhet* som att skydda en så kallad grundläggande kärna hos allt mänskligt liv från genomträngande hot, på ett sätt som är förenligt med långsiktig mänsklig uppfyllelse (2003, s. 2).² Denna

² Egen översättning. Definitionen på originalspråk: *The objective of human security is to safeguard the vital core of all human lives from critical pervasive threats, in a way that is consistent with long-term human fulfillment.*

grundläggande kärna definieras dock inte fullständigt, men argumenteras innebära *människors frihet att vara och göra*, samt att vara nära sammanlänkad med mänskliga rättigheter (ibid., s. 3). Suhrkes definition menar att kärnan hos *mänsklig osäkerhet* kan betraktas som extrem utsatthet/sårbarhet, vilket innebär att policys som bygger på ett *mänskligt säkerhetsperspektiv* bör fokusera på att öka säkerheten hos de mest utsatta (1999, s. 272). Andra definitioner fokuserar på säkerhet från både våldsamma och icke-våldsamma hot, ett tillstånd där grundläggande materiella behov är tillgodosedda tillsammans med mänsklig värdighet samt meningsfullt deltagande i samhällslivet (Alkire, 2003, s. 48). Estrada-Tanck undersöker relationen mellan mänskliga rättigheter och *mänsklig säkerhet*, och menar att samtliga mänskliga rättigheter ingår i konceptet då deras universalitet, ömsesidiga beroende samt odelbarhet tillhör kärnan hos *mänsklig säkerhet* (2016, s. 97).

2.2.2 Operationalisering av *mänsklig säkerhet*

Följt av ovanstående presentation av *mänsklig säkerhet*, och mer specifikt de två utvalda underkategorierna *personlig* och *politisk säkerhet*, tillkommer nu en operationalisering av begreppen för att kunna genomföra en teoretiskt präglad analys av materialet. Med hänsyn till *mänsklig säkerhet* och dess återkommande problem rörande bredd och vaghet har jag valt att i detta sammanhang definiera begreppet utifrån genomgången av *personlig* och *politisk säkerhet*. Däremot kan även dessa två kategorier tolkas som diffusa och breda, varpå jag vill bryta ner dem ytterligare i syfte att få mer tydliga indikatorer när jag med hjälp av empiriska arbete med att besvara forskningsfrågan. För att möjliggöra en analys och göra begreppen mätbara ämnar jag nu smalna av och välja ut relevanta säkerhetshot och sårbarheter hos respektive säkerhetskategori. *Tabell 1* visar därmed de hot och sårbarheter jag vill undersöka närmare i relation till kriget mot droger i Filippinerna. Dessa hot och sårbarheter har valts utifrån respektive genomgång av *personlig* och *politisk säkerhet*.

Mänskliga rättigheter nämns som en tydlig ingång kring båda säkerhetskategorierna i den vetenskapliga litteraturen, och därav kommer uppsatsen även att använda utvalda, specifika rättigheter som argumenteras inkludera samt ämna att komplettera/täcka säkerhetshoten och sårbarheterna i *Tabell 1*. Detta sker i syfte att göra kategorierna fortsatt mätbara, specifikt även säkerhetshotet *människorättskränkningar* ur kategorin *politisk säkerhet* (se *Tabell 1*). Med grund i presentationen av respektive säkerhetskategori har jag även valt att titta på det filippinska drogkriget utifrån följande artiklar från FN:s deklaration av de mänskliga rättigheterna:

- **Artikel 3:** *Var och en har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet.*
- **Artikel 10:** *Var och en är på samma villkor berättigad till en rättvis och offentlig förhandling vid en oberoende och opartisk domstol vid*

prövningen av hans eller hennes rättigheter och skyldigheter och av varje anklagelse om brott mot honom eller henne.

(Regeringskansliet, 2011, s. 4)

Tabell 1

Utvalda säkerhetshot/sårbarheter gentemot *personlig* respektive *politisk säkerhet*

Säkerhetskategori	Säkerhetshot/sårbarheter
<i>Personlig säkerhet</i>	<ul style="list-style-type: none">• Avsaknad av rättsstatsprincipen³• Statligt våld (av polis/militär)• Hot mot rätten till liv• Vistelse i osäker miljö• Ökad kriminalitet
<i>Politisk säkerhet</i>	<ul style="list-style-type: none">• Juridisk osäkerhet (individ nekas åtkomst till rättvisa och skydd mot övergrepp av stat)• Straffrihet• Människorättskränkningar

2.3 Forskningsbidrag

Som visat under 2.1 *Tidigare forskning* finns det olika forskningsingångar till det filippinska kriget mot droger, exempelvis undersökningar kring fenomenet i förhållande till populism, R2P eller korruption. Däremot finns det en avsaknad kring användandet av *mänsklig säkerhetsteori* för att analysera Dutertes drogkrig, vilket denna studie aktivt syftar att bidra med. R2P kan anses vara en del av *mänsklig säkerhet*, men R2P föreslogs inledningsvis som en sidogren till säkerhetsteorin och fick sedan en egen doktrin och betydelse (Gasper & Gómez, 2015, s. 106). Därav argumenterar jag att användningen av *mänsklig säkerhet* för

³ Definition av rättsstatsprincipen utifrån Møller & Skaaning (2014, s. 58): Inkluderar rättsligt oberoende, opartiska domstolar, skydd av civila rättigheter, tillförlitlighet till polis, ordning och säkerhet m.fl. Se källa för ytterligare komponenter.

att förstå och analysera detta fenomen bidrar till en ny infallsvinkel på ett område som hittills inte har genererat särskilt mycket forskning, särskilt genom ingången *personlig* respektive *politisk säkerhet*.

Den inomvetenskapliga relevansen sett till användandet av *mänsklig säkerhet* och uppsatsens teoretiska ramverk kan stärkas på olika sätt. Paris menar att det kvarstår ovisshet gällande möjligheten att använda teorin *mänsklig säkerhet* som praktisk guide för akademisk forskning (2001, s. 102), och Thomas & Tow belyser kravet på en avgränsad analys vid studier kring särskilda händelser och säkerhet – annars riskerar ett *mänskligt säkerhetsparadigm* bli alltför strukturlöst och vagt. Detta kan i sin tur öppna för ett ifrågasättande av hela studien (Thomas & Tow, 2002, s. 182). Istället för att undersöka ett övergripande, relativt värde hos samtliga faktorer som utgör hot mot *mänsklig säkerhet* är det mer användbart att visa hur dessa faktorer separat (alternativt ett fåtal tillsammans) utspelar sig vid särskilda kriser (ibid.). Studiens operationalisering visar därmed hänsyn till Thomas & Tows uppmaning till hur *mänsklig säkerhet* borde användas i en analys, då den syftar att analysera vissa fenomen ur drogkriget utifrån två särskilda underkategorier till *mänsklig säkerhet* och vidare använda specifika säkerhetshot/sårbarheter för analysen. *Mänsklig säkerhet* kommer därav att avgränsas i syfte att möjliggöra en förståelse och analys av ett konkret händelseförlopp som det filippinska kriget mot droger – studien tillhandahåller således en teoriutvecklande ambition.

3 Metod

I detta kapitel kommer uppsatsens metod och material att redogöras för. Inledningsvis beskrivs forskningsdesignen, följt av en redogörelse för samt kritisk diskussion av materialet. Till sist följer även en sektion som beskriver uppsatsens avgränsningar.

3.1 Forskningsdesign

Uppsatsen kommer att utgöra en förstående, kvalitativ studie av *ett* fall baserad på sekundärmaterial. Denna sektion inleds med en redogörelse för valet av fallstudie, följt av en djupare inblick i uppsatsens ansats att *förstå* ett fenomen inom internationella relationer och till sist en beskrivning av processpåringens relevans.

3.1.1 Fallstudie

Valet att göra en fallstudie kan motiveras på olika sätt. Fördelar är att denna forskningsdesign möjliggör noggrann och djupgående undersökning av ett specifikt fenomen då det studeras enskilt. Fallstudievalet motiveras även eftersom det kan erbjuda teoretisk utveckling där viss teori saknas (Halperin & Heath, 2017, s. 214, 217).

En kritik som fallstudier ofta möter är kopplat till val av fall. Viktigt att ha i åtanke är risken att den som undersöker ett fenomen strategiskt väljer ett fall som antas lämpa sig väl med hypotesen och därmed blir selektiv. Samtidigt kan även viss tidigare kunskap kring fallet vara fördelaktigt för en starkare forskningsdesign (George & Bennett, 2004, s. 22–24). Jag argumenterar att en förstående ansats gör valet av Filippinerna relevant trots tidigare kunskap kring drogkrigets karaktär. Ambitionen att förstå ett fenomen påverkas inte negativt av tidigare kunskap, istället erbjuder *mänsklig säkerhet* som teoretisk ingång en ny dimension. Däremot ämnar jag att ha i åtanke vikten av att vara sparsam gällande slutledningar som argumenteras fungera inom andra fall, då fallstudier baserade på ett eller få fall inte kan garantera generaliserbarhet (Halperin & Heath, 2017, s. 215).

Ytterligare avvägning inför val av forskningsdesign var huruvida studien skulle innefatta en komparativ metod. Att jämföra två fall av liknande karaktär kan ofta bidra till en klarare kontext och ett tydligare vetenskapligt sammanhang (Halperin & Heath, 2017, s. 218). Däremot, baserat på att studien delvis besitter

en teoriutvecklande ambition anser jag att det går att hålla en tydligare inriktning på teorin vid ett fall, då den komparativa delen inte står i centrum. Ifall teoriutvecklingen lyckas kan en komparativ studie istället vara nästa steg för vidare forskning.

3.1.2 Att *förstå* internationella relationer

Studiens formulerade forskningsfråga innehåller en förstående ansats, det vill säga att uppsatsen ämnar *förstå* betydelsen av president Dutertes krig mot droger utifrån ett *mänskligt säkerhetsperspektiv*. Detta innebär att uppsatsen inte ämnar undersöka kausala samband mellan drogkrigets start och dess effekter på det filippinska folket. Istället kommer studien att utgå från olika typer av sekundärmaterial som redan sammanställt konsekvenserna, för att sedan använda denna information i syfte att förstå betydelsen för *mänsklig säkerhet*. Att inte fokusera på en förklarande ansats och istället koncentrera sig på att förstå fenomenet utifrån vald teoretisk grund bidrar istället till att fylla den forskningslucka som finns hos ämnet.

Hollis & Smith gör en distinktion mellan den traditionella ingången att *förklara* och den mer hermeneutiska ingången att *förstå* ett fenomen inom internationella relationer. Den traditionella metoden innebär ofta ett sökande efter orsaker och en förklaring av orsakssamband. Det övergripande konceptet bakom denna metod är att händelser styrs av naturlagar som går att tillämpa vid liknande situationer under likartade förutsättningar (Hollis & Smith, 1990, s. 3). Eftersom studien inte ämnar förklara ett kausalt samband mellan Dutertes tillträde och säkerhetseffekter hos den filippinska befolkningen, anser jag inte att Hollis & Smiths beskrivning av den traditionella metoden är tillämpningsbar för uppsatsens syfte. Istället har jag valt att använda mig av vad de beskriver som den hermeneutiska metoden med en förstående ansats. De menar att en förstående ansats innebär att den som undersöker alltid försöker förstå ett fenomen *inifrån*, oftast genom att försöka förstå regler, händelser och dess (ofta oförutsedda) resultat (ibid., s. 72, 214). Betydelsen hos ett fenomen ges av relevanta normer/regelverk, men eftersom dessa normer också skiljer sig åt beroende på den sociala kontexten kan ett fenomen ha flera betydelser (ibid., s. 72–73). Studien kommer därmed att utgå från *mänsklig säkerhet* som norm/regelverk för att förstå fenomenet kring det filippinska drogkriget inifrån. *Mänsklig säkerhet* är således konceptet som kommer att ge drogkriget betydelse i denna studie, och empirin kommer att analyseras utifrån detta verktyg.

3.1.3 Processpåring & materialinsamling

Med reservation för att argumentera att den hermeneutiska ingången är överordnad den traditionella, anser jag istället att en förstående ansats kan bidra till en teoretisk breddning till just detta forskningsämne i större mån än vad en förklarande ansats kan. Detta är på grund av att det redan finns ett stort material

som lyfter effekterna av president Dutertes drogkrig hos den filippinska befolkningen – jag finner det därmed irrelevant att göra detta återigen. Däremot behövs en redogörelse för drogkrigets implikationer för att i sin tur kunna förstås och analyseras utifrån *mänsklig säkerhet*, varpå analyskapitlet kommer att innehålla en beskrivning av relevant sekundärmaterial. Här kommer processspårningens mekanismer väl till hands. Processspårning går ut på att noggrant spåra ett händelseförlopp som utgör en process. Det innefattar således koncentration på en viss tid där dessa händelser skett (Halperin & Heath, 2017, s. 247–248). Därmed kommer uppsatsen i empiri- och analysdelen att utgå från och redogöra för (1) tidsaspekten efter president Dutertes tillträde; (2) beslutsfattande och policys under denna tid; samt (3) bevis för hur detta utspelat sig – samtliga punkter i enlighet med Halperin & Heaths definition av processspårning (ibid., s. 248). Processspårning är ofta fördelaktigt vid fallstudier samt för att identifiera förklaringsfaktorer till förändring över tid (ibid., s. 154, 217), men eftersom syftet inte ämnar *förklara* sambandet mellan Dutertes tillträde och drogkrigets effekter kommer jag istället använda metoderna hos processspårning som metodologiska verktyg för att visa hur drogkriget utformat sig. Därefter kommer informationen samlad via processspårningen tolkas utifrån uppsatsens teoretiska ramverk.

Uppsatsen kommer som nämnt utgöras av en fallstudie baserad på sekundärmaterial från ett stort antal olika källor och material. Materialinsamlingen kommer i sin tur vara systematisk och analytisk. Olika dimensioner hos det filippinska drogkriget kommer att ligga till grund för materialinsamlingen, varpå dessa därefter kommer att tolkas utifrån ovan beskriven operationalisering av *mänsklig säkerhet*. Följande dimensioner hos det filippinska kriget mot droger kommer att användas för materialinsamling och analys:

- Utomrättsliga avrättningar
- Straffrihet
- Brottsbekämpning

3.2 Material & källkritik

För att nå en redogörelse av drogkriget kommer uppsatsen att använda och sammanställa information från sekundärmaterial i form av olika rapporter, vetenskapliga artiklar och nyhetsmedia. Bland annat kommer rapporter producerade av människorättsorganisationer som Amnesty International och Human Rights Watch att användas för att redovisa konsekvenserna som följt president Dutertes drogpolicy. Att använda material från icke-statliga organisationer sätter krav på en medvetenhet kring dolda agendor och motiv bakom rapporter och dokument (Bryman, 2016, s. 553–554), något jag även reflekterat över inför studien. Människorättsorganisationer som dessa syftar att kritisera människorättskränkande situationer och ledare, och besitter därmed alltid ett kritiskt motiv med informationsspredning. Med en medvetenhet kring detta motiverar jag användandet av dessa organisationers material med att tilliten till

organisationerna är stor, samt att de frekvent refereras till vid vetenskapliga studier på samma forskningsområde (se t.ex. Jensen & Hapal, 2018, s. 41; Johnson & Fernquest, 2018, s. 364; Simangan, 2017, s. 70, 79). De har också en gedigen genomgång av valda metoder och visar på transparens genom att kontinuerligt visa vilka källor som använts. Dessutom baseras deras rapporter även på förstahandsmaterial i form av intervjuer och egna undersökningar, vilket innebär att utredare har varit på plats och sammanställt information utifrån egna observationer (Amnesty International, 2017, s. 9; Human Rights Watch, 2017, s. 25). Ytterligare relevans till att inkludera dessa människorättsorganisationer är deras individbaserade perspektiv där de sätter individer i centrum, vilket är förenligt med *mänsklig säkerhetsteori* och dess val av referensobjekt.

Uppsatsen kommer även att byggas utifrån information från nyhetsmedia i form av nyhetsartiklar och reportage. Vid användning av denna typ av material är det viktigt att ha i åtanke ett ifrågasättande av källornas trovärdighet och autenticitet, då det kan vara svårt att avgöra huruvida skribenterna är kvalificerade att göra uttalanden inom området (Bryman, 2016, s. 554–555). Med hänsyn till detta har jag valt att använda information från ett större antal nyhetsmedier för att på så vis inte vara beroende av någon specifik källa, samt att också använda välkända, legitima nyhetsbyråer. Dessutom kommer internationella nyhetsmedier kombineras med geografiskt närmare belägrade källor vilket också kan öka trovärdigheten då dessa befinner sig mer nära in på händelserna. Studien kommer vidare inte att använda debattartiklar, i syfte att hålla informationen mer neutral.

3.3 Avgränsning

Uppsatsen kommer att avgränsas i form av rum och tid. Filippinerna utgör den geografiska avgränsningen då det är *mänsklig säkerhet* inom landets gränser som ämnas undersökas. Dessutom kommer studien främst att fokusera på säkerhetsinverkan på individnivå, med hänsyn till *mänsklig säkerhet* som säkerhetsteori och dess människocentrerade karaktär. Sett till tidsaspekten kommer studiens materialinsamling främst ta vid där president Duterte påbörjade sitt presidentskap i slutet av juni 2016 tills nutid. Därav kommer empirin främst att behandla händelser mellan andra halvåret av 2016 till 2018, med reservationer för ett fåtal källor från tidigt 2019.

Med hänsyn till uppsatsens begränsade utrymme kommer heller inte studien att fördjupa sig i diskussionen kring konceptet *mänsklig säkerhet* utifrån etiska ståndpunkter. I den vetenskapliga sfären gällande denna säkerhetsteori samt kring mänskliga rättigheter finns det kritik som menar att dessa tenderar besitta västerländska perspektiv utan hänsyn till idéer och värderingar hos andra kulturer (se t.ex. Chan, 2014). Detta argumenteras istället vara ett fall för vidare forskning och kommer inte att behandlas i denna studie – däremot är det viktigt att påpeka att diskursen finns, något som kan vara relevant för läsaren att vara medveten om.

4 Empiri & analys

I detta kapitel kommer uppsatsens empiri och analys att presenteras. Inledningsvis följer en bakgrundssektion som syftar bidra med kontext kring tiden innan Dutertes presidentskap, presidentkampanjen samt en överblick över drogkrigets policy, inklusive centrala begrepp och taktiker. Därefter följer en sektion som redogör för och analyserar drogkriget utifrån uppsatsens teoretiska ramverk.

4.1 Vägen till ett nationellt drogkrig

Borgmästare Rodrigo Duterte

Innan Rodrigo Duterte vann presidentvalet i Filippinerna i juni år 2016 satt han som borgmästare i den filippinska staden Davao. Under det 22-åriga borgmästarskapet försökte den filippinska kommissionen för mänskliga rättigheter, utan resultat, att få Duterte prövad för straffrättsligt ansvar då ett flertal utomrättsliga avrättningar skett kopplade till hans stränga brottspolicy (Amnesty International, 2017, s. 11).

Under tiden som borgmästare förekom det ett stort antal mord genomförda av en så kallad dödsgrupp (*death squad*) – vilket är en grupp som tar sig ta lagen i sina egna händer och kallar sig ofta för 'folkets tjänare'. Denna typ av dödsfall ökade markant under mitten av 1990-talet under Dutertes andra mandatperiod och dödsgruppen riktade främst in sig på narkotikaförsäljare, småkriminella samt gatubarn (Human Rights Watch, 2017, s. 28–30). Trots att det var svårt att finna direkta kopplingar mellan Duterte och dödsgruppen var det tydligt hur borgmästarens aktiva uppmaning till att döda människor kopplade till kriminalitet och drogrelaterade brott ledde till en markant ökning av dessa mord. Mellan 1998 och 2015 antas 1 424 sådana dödsfall ha ägt rum, men ännu har ingen förklarats skyldig till dessa mord – vilket inledde utredningar gentemot polisen i Davao och deras misslyckande i att undersöka fallen (ibid.). Human Rights Watch genomförde utredningar under denna tid och fann kopplingar mellan dödsgruppen, regeringstjänstemän och poliser (ibid., s. 30).

Presidentkampanjen

Utmärkande åsikter kring brottslighet från sitt borgmästarskap syntes även under presidentkampanjen. Inför valet var Duterte tydlig med ambitionen att utrota

brottsligheten med stort fokus på drogrelaterade brott (Lewis, 2016). Uttalanden klargjorde hans motiv att fortsätta på samma dödliga spår som under sin borgmästartid, då han förtydligade att avrättningarna skulle öka markant samt att liken i sin tur skulle fungera som fiskmat i huvudstaden Manillas vik (Human Rights Watch, 2017, s. 26). Duterte gick därmed till val på löftet att bekämpa brottsligheten och redogjorde för en policy som specifikt riktade in sig på användare och försäljare av droger. I offentliga uttalanden lovade han dessutom att inte ställa polisen till svars ifall de 'gjorde sin plikt' och sköt ihjäl kriminella (Dullana, 2016). Han målade upp Filippinerna som ett land på väg till att bli en narkotikastat samt att landet befann sig mitt i en drogkris – påståenden som Human Rights Watch menar totalt saknar belägg (2017, s. 31). Taktiken visade sig vara populär då väljarna upplevdes vara trötta på brottslighet, korruption och fattigdom (Amnesty International, 2017, s. 11), och efter valet kunde det sammanställas att Duterte stod som klar segrare med strax under 40% av rösterna. Detta räckte då Filippinernas valsysteem innebär att kandidaten med flest röster blir president, oavsett om kandidaten erhåller majoritet eller inte (Campbell, 2016).

Det nationella drogkrigets utformning

I samband med Dutertes tillträde som president tillsattes även Ronald Dela Rosa som högsta polischef för den nationella poliskåren. Dela Rosa satt som polischef i Davao under Dutertes borgmästarskap, där de tillsammans genomförde en sträng brottspolitik (McKirby & Watson, 2016). Dagen efter Duterte svors in som president skrev Dela Rosa under en reform som utgjorde den nya administrationens narkotikaplan, kallad *Operation Double*, vars syfte var att ge riktlinjer till lokalpolisen runt om i landet om hur de ska genomföra sitt anti-drogarbete (Amnesty International, 2017, s. 19). Operationen består i sin tur av två olika underoperationer: *Oplan Tokhang* och *Project HVT*. Den förstnämnda betyder vid översättning till engelska 'Operation Knock and Plead' och går ut på att lokala polisstyrkor eller myndigheter åker ut och knackar på hos misstänkta droganvändare och säljare, registrerar dem och ber dem att överlämna sig själva samt varnar för farorna ifall de väljer att inte bekänna sig. *Project HVT* står för 'High-Value Targets' och riktar in sig på högre uppsatta inom narkotikaindustrin, med syfte att strypa åt tillförseln ovanifrån (Jensen & Hapal, 2018, s. 51). Med tanke på *mänsklig säkerhets* karaktär kommer främst operation *Oplan Tokhang* att analyseras, med bakgrund i att *mänsklig säkerhet* ämnar se till de mest utsatta – vilket jag i detta fall argumenterar vara civila.

Operation *Oplan Tokhang* bygger främst på ett samarbete mellan polisen och *barangay*, vilket är benämningen på den näst minsta administrativa enheten i Filippinerna. Samarbetet ämnar upprätthålla en övervakningslista över samtliga misstänkta användare och säljare av droger i ett specifikt område. Denna form av informationssamling är inte ett nytt fenomen för Duterte-administrationen i sig, men namnen som sammanställs ligger sedan till grund för vart polisen, under

president Duterte, knackar på och begär överlämning/erkännande av misstänkta (Amnesty International, 2017, s. 19–20).

Under perioden mellan president Dutertes tillträde och den 31 januari 2017 ska strax över sju miljoner hushåll ha besökts under operation *Oplan Tokhang*. Efter detta skedde en kort suspension av poliskårens ansvarsområden sett till drogkriget som följd av en polisrelaterad skandal. Enbart några veckor senare återinfördes dock polisens fulla befogenheter under en kampanj kallad *Oplan Double Barrel Alpha Reloaded*, och knappt två månader efter omstart hade cirka 817 000 nya hushåll besökts av polis (Bueza, 2017).

4.2 Drogkriget utifrån *mänsklig säkerhet*

Detta avsnitt kommer att redogöra för tre valda dimensioner hos det filippinska kriget mot droger: utomrättsliga avrättningar, straffrihet och brottsbekämpning. Efter varje redogörelse följer en analyserande del för respektive dimension som ämnar applicera *mänsklig säkerhetsteori* på den empiri som genererats av materialinsamlingen. Gällande utomrättsliga avrättningar kommer dimensionen – med hänsyn till dess omfattande karaktär – vara uppdelad i tre underkategorier: polisvåld, plantering av bevis samt dödsgrupper. Dessa tre underkategorier kommer därefter tillsammans att diskuteras utifrån *mänsklig säkerhet* i en analys av utomrättsliga avrättningar som helhet.

4.2.1 Utomrättsliga avrättningar

Utomrättsliga avrättningar har utifrån materialinsamlingen uppenbarats som den mest uppmärksammade och tydligaste dimensionen hos det filippinska kriget mot droger. Filippinernas nationella poliskår har fört statistik över antal dödsfall kopplade till drogkriget. Perioden mellan Dutertes tillträde och den 31 januari 2017 – det vill säga första perioden av drogkriget innan den tillfälliga suspensionen – beräknades 7 080 dödsfall relaterade till drogkriget ha skett (Bueza, 2017). Sett till den filippinska regeringens bristande transparens och icke-tendens att vara konsekvent med statistik är det dock svårt att veta exakt hur många dödsfall som har inträffat (Johnson & Fernquest, 2018, s. 363). Olika källor uppger olika siffror, och poliskåren har själva ändrat sitt antal. *Tabell 2* visar hur Johnson & Fernquest har identifierat hur ett antal olika källor utgår från olika antal dödsfall, och som synligt i tabellen varierar siffran kring dödsfall relaterade till drogkriget relativt avsevärt – även hos poliskårens egna statistik.

Tabell 2
Dödssiffran kopplad till drogkriget enligt olika källor

Källa	Tidsperiod	Antal dödsfall
Nationella poliskåren	2016-07-01 till 2017-01-31	7 080
Nationella poliskåren	2016-07-01 till 2017-06-30	4 998
Rappler (Bueza, 2017)	2016-07-01 till 2017-02-04	7 080
Human Rights Watch	2016-07-01 t.o.m. 2017	> 12 000
New York Times	2016-07-01 till 2017-04-25	9 400
ABC News	2016-06-01 till 2017-06-30	5 200

Johnson & Fernquest, 2018, s. 364.⁴

Trots skillnaden i antal menar Johnson & Fernquest att den generella slutsatsen som går att dra utifrån en jämförelse med tiden innan Duterte valdes till president är att siffran trots allt har ökat markant kring utomrättsliga avrättningar i Filippinerna – även sett till mer sparsam statistik som syns i tabellen (ibid., s. 363–364). *Tabell 3* visar hur antal utomrättsliga avrättningar/år skiljer sig över tid samt beroende på vem som var president, där både ABC News som visar lägst dödsfrekvens och Human Rights Watch som visar högst dödsfrekvens under Dutertes tid indikerar en markant ökning i jämförelse med tidigare presidenter. Human Rights Watch menar till och med att antal avrättningar har ”skjutit i höjden” sedan Dutertes tillträde (Human Rights Watch, 2017, s. 38).⁵

⁴ Modifierad version, se källa för original.

⁵ Egen översättning. Originalcitat: ”Police killings of drug suspects are not a new phenomenon in the Philippines, but have skyrocketed under the Rodrigo Duterte administration”.

Tabell 3

Antal utomrättsliga avrättningar/år under olika presidentskap

President	Tidsperiod	Antal utomrättsliga avrättningar	Antal utomrättsliga avrättningar/år
Ferdinand Marcos	1965–1986	~ 3 000	~ 143
Gloria Macapagal Arroyo	2001–2006	819	137
Benigno Aquino III	2010–2016	~ 300	~ 50
Rodrigo Duterte ⁶	2016-07-01 t.o.m. 2017	> 12 000	> 8 000
Rodrigo Duterte ⁷	2016-06-01 till 2017-06-30	5 200	4 815

Johnson & Fernquest, 2018, s. 362, 364.

Johnson & Fernquest identifierar vidare tre olika nivåer av statlig inblandning i utomrättsliga avrättningar kopplade till det filippinska drogkriget. Den första nivån innebär att staten uppmuntrar, tolererar och har överseende för mord på användare och säljare av droger. Den andra nivån innebär en fiktiv bild av polisrazzior där måltavlan påstås ha vägrat att bli arresterad och istället skjuts i en dödlig konfrontation med polis. Tredje och sista nivån innebär kallblodiga avrättningar som en del av statlig terrorism (Johnson & Fernquest, 2018, s. 363). Nedan följer en redogörelse av polisvåldet som jag definierar utifrån Johnson & Fernquests andra nivå av statlig inblandning. Sedan beskrivs polisens plantering av bevis då det visat sig möjliggöra deras avrättningsstrategier. Därefter följer en redogörelse av de så kallade dödsgrupperna som jag definierar utifrån nivå ett av statlig inblandning. Till sist följer en analys kring dessa olika strategier och hur de går att förstå utifrån *mänsklig säkerhet*.

⁶ Utifrån källan hos *Tabell 2* som presenterar högst dödsfrekvens, d.v.s. Human Rights Watch.

⁷ Utifrån källan hos *Tabell 2* som presenterar lägst dödsfrekvens, d.v.s. ABC News.

Polisvåld

Utifrån den nationella poliskårens totala dödssiffra under perioden mellan den första juli 2016 och sista januari 2017 (se *Tabell 2*) anges 2 555 av dessa utgöra misstänkta droganvändare/säljare som dött under polisoperationerna *Oplan Tokhang* och *Project HVT* (Bueza, 2017). Utifrån Human Rights Watchs statistik som visar en mycket högre dödssiffra beräknas 3 906 dödsfall ha skett under polisoperationer (Human Rights Watch, 2018). Dessa olika siffror kommer uppsatsen dock inte fästa alltför stor vikt vid med hänsyn till ovanstående resonemang kring problematiken att fastställa fullt tillförlitlig statistik. Däremot tar uppsatsen grund i att det förekommer samt finns en problematik kring utomrättsliga avrättningar kopplade till polisarbetet i anti-drogarbetet – samt att dessa avrättningar har ökat sedan drogkrigets start (se *Tabell 3*).

Människorättsorganisationer och nyhetsmedia har vittnat om polisvåldet kopplat till kriget mot droger. Human Rights Watch och Amnesty International har i respektive rapport kring Duterte's drogkrig informerat om ett flertal specifika fall där individer har skjutits ihjäl av polis. Det förefaller finnas mycket bevis och vittnesmål kring hur polis under razzior skjuter ihjäl misstänkta för narkotikabrott. I Amnesty Internationals rapport från 2017 undersöktes 33 dödsfall kopplade till drogkriget, varav 10 skett genom razzior där polis klär sig i civila kläder och låtsas vara intresserade av att köpa droger, med ett påstått motiv att anhålla personen som säljer (s. 9, 23). I samtliga 10 fall har polisen dokumenterat hur den misstänkte förstått att det var polis som arbetade under täckning och öppnat eld mot polisen, varpå polisen i självförsvar skjutit ihjäl den misstänkte (Amnesty International, 2017, s. 23). Utifrån vittnesmålen insamlade i undersökningen vittnar anhöriga och utomstående vittnen om motsatsen, där de misstänkta inte ens burit vapen och istället vädjat för sina liv men trots detta skjutits ihjäl av polis (ibid.). Human Rights Watchs rapport från samma år, med en liknande metodologi, undersökte 24 specifika incidenter och förklarar samma motstridighet mellan polisversionen och vittnesmålen gällande dessa polisrazzior (2017, s. 25). Nyhetsmedia stärker också denna bild av hur polis påstår att det var självförsvar samtidigt som övertygande vittnesmål tyder på att det handlar om obefogade, utomrättsliga avrättningar (Berehulak, 2016; Baldwin & Marshall, 2017; Reuters, 2018a).

Polischef Dela Rosa har genom uttalanden sagt att president Duterte aldrig kommenderat honom att använda mord som strategi, varpå han heller inte uppmuntrat en sådan taktik till sin poliskår. Däremot menar Dela Rosa att Duterte's instruktioner är ytterst tydliga gällande kriget mot drogers obeveklighet och att det därav kräver fortsättning, på vilket polischefen argumenterar att de individer som dör under razziorna gjort motstånd (Al Jazeera, 2017). Förutom vittnesmålen som visar på motsatsen finns det knappt några dokumenterade polisskador i samband med razziorna, vilket Amnesty International använder för att ifrågasätta trovärdigheten hos polisens argument. Ifall nästan varje razzia resulterade i en dödlig konfrontation mellan misstänkt och polis borde sannolikheten att fler poliser skadats vara större. Istället rapporterar polisen ofta

om hur den misstänktes pistol gång på gång började krångla eller slutade fungera, varpå polisen hann skjuta först (Amnesty International, 2017, s. 23–25).

Trots att administrationen nekar till inblandning i utomrättsliga avrättningar menar Jensen & Hapal att det är tydligt hur president Duterte har gett grönt ljus till polisen att genomföra dessa avrättningar, vilket i sin tur erbjuder legitimitet från den högsta typ av beslutsfattande (2018, s. 52). Bevisen utifrån materialinsamlingen presenterad ovan tyder också på att utomrättsliga avrättningar förekommer i stor utsträckning som en strategi inom kriget mot droger.

Plantering av bevis

Materialinsamlingen visar också hur razzior inte sällan inkluderat polisernas plantering av bevismaterial vid incidenterna. Ett av de fall som undersökts av Amnesty International gällde en razzia som polisen genomförde där de handfångslade och sköt samtliga fem personer i rummet. Efren Morillo intervjuades inför rapportskrivningen, då han var den enda överlevande bland sina vänner. Polisen identifierade narkotikainnehav hos några av dem, men Morillo hade inga droger på sig. Ändå sköts han, men skadorna var så pass lindriga att han kunde spela död och lyckades fly innan poliserna uppfattade något livstecken. Innan han kunde avlägsna sig därifrån hörde han hur en av polismännen sa att de skulle lämna kropparna med bevis innan de avlägsnade sig samt att de skulle säga till brottsplatsutredarna att offren hade gjort motstånd trots att sådant inte var fallet (Amnesty International, 2017, s. 28–30).

Polischef Dela Rosa svarar vid konfrontation att bevisplantering enbart skett vid några enstaka tillfällen (Santos, 2017), men Eften Morillos vittnesmål uppfattas utifrån materialsökningen stärka en återkommande bild gällande polisens beteende. Polis uppges gång på gång ha planterat vapen, avfyrade kulor och narkotika efter razzior där de skjutit ihjäl individer, med syftet att stärka bilden av att ha öppnat eld i självförsvaret samt att den misstänkte hade droger på sig (AP, 2017; Santos, 2017; Asian Correspondent, 2019; Human Rights Watch, 2017, s. 4, 46–48).

Dödsgrupper

Please feel free to call us, the police or do it yourself if you have a gun – you have my support. Shoot [the drug dealer] and I'll give you a medal.

Rodrigo Duterte, 2016-06-06.⁸

⁸ Citat från Johnson & Fernquest, 2018, s. 360.

Fenomenet kallat *dödsgrupper* som förekom under Duterte's tid som borgmästare är något som syns även under det nationella kriget mot droger. Av Amnesty Internationals 33 undersökta fall har 13 av dessa dödsfall skett genom okända beväpnade personer (2017, s. 33). Tillvägagångssättet hos dödsgrupperna runt om i landet är att de tenderar anlända maskerade på motorcyklar, oftast två och två, för att skjuta ihjäl människor som misstänks vara skyldiga till drogbrott – människor som finns på operation *Oplan Tokhangs* övervakningslistor (ibid., 2017, s. 34–35). Human Rights Watch menar att president Duterte genom flera uttalanden har motiverat allmänheten och polisen att genomföra dessa mord, där han lovat dem skydd från straff samt att det är deras plikt gentemot samhället (2017, s. 32).

Dessa dödsgrupper beskrivs som okända mördare, men det finns mycket bevis som visat på kopplingar mellan grupperna och polisen, där poliser uppges antingen ha betalat dessa grupper för att genomföra vissa mord eller att polisen maskerar sig likadant och själva genomför mordet – med andra ord tycks även flera poliser vara medlemmar i dödsgrupperna (Gallagher et al., 2019, s. 8; Amnesty International, 2017, s. 33). Vittnesmål menar att polis också har setts vänta i närheten vid skjutningar genomförda av dödsgrupper och sedan kommit fram och konverserat med dem, utan att anhålla någon (Human Rights Watch, 2017, s. 43–44).

De utomrättsliga avrättningarna utifrån mänsklig säkerhet

Drogkrigets dimension kring utomrättsliga avrättningar kan tolkas utgöra hot mot *mänsklig säkerhet*. Trots svårtolkad och splittrad statistik pekar materialinsamlingen på att de utomrättsliga avrättningarna har ökat markant i Filippinerna sedan drogkrigets start, vilket kan tolkas negativt sett till både *personlig* och *politisk säkerhet*.

Duterte-administrationen och Dela Rosa nekar som ovan nämnt till inblandning i polisens genomförande av utomrättsliga avrättningar, men bevis tyder på motsatsen. Eftersom polisen tycks genomföra avrättningar, och gång på gång bortförklarar dem samt planterar bevismaterial för att stärka ett påstått självförsvar, går det att argumentera att kriget mot droger har fört med sig statligt våld av allvarlig grad. Som Jensen & Hapal argumenterar så har president Duterte bidragit till den högsta nivån av legitimitet för denna typ av avrättning, och med hänsyn till poliskårens status som statlig myndighet utgör polisvåldet en form av statligt våld. Därav kan de polisiära utomrättsliga avrättningarna tolkas utgöra säkerhetshot gentemot *personlig säkerhet* med hänsyn till statligt våld som komponent (se *Tabell 1*). Huruvida dödsgrupperna kan argumenteras bidra till statligt våld beror dock på hur nära dessa grupper anses vara polismyndigheten. Det tycks utifrån materialinsamlingen vara en fråga om enskilda poliser snarare än poliskåren som helhet, varav dödsgrupperna inte helt givet kan klassificeras som statligt våld. Däremot, sett till president Duterte's uppmaningar till allmänheten att genomföra dessa dåd som han kallar för en plikt, samt att dödsgrupper tenderar se sig själva som folkets tjänare, kan direkta kopplingar mellan Duterte's

presidentskap och dödsgruppernas agerande tolkas in. Detta kan innebära belägg för att även dödsgrupperna bidrar till statligt våld. Dessutom kan grupperna argumenteras utgöra säkerhetshot gentemot *personlig säkerhet* utifrån principen av att vistas i en osäker miljö, då de bidrar till rädsla och osäkerhet.

De utomrättsliga avrättningarna kan även förstås som negativa gentemot *mänsklig säkerhet* med hänsyn till att tillförlitligheten hos polisen riskeras då de inte arbetar aktivt för att skydda civila rättigheter och istället hotar rätten till liv hos de som misstänks för narkotikabrott. Detta kan tolkas som en urholkning av rättsstatsprincipen vilket indikerar på att avrättningarna utgör ytterligare hot mot *personlig säkerhet*.

Utifrån uppsatsens ramverk för *politisk säkerhet* kan de utomrättsliga avrättningarna också tolkas utgöra säkerhetshot. Ur ett juridiskt perspektiv kan en utomrättslig avrättning innebära nekad åtkomst till rättvisa, då individerna som avrättas inte får möjlighet att prövas i en domstol. Detta gäller även FN:s deklaration kring de mänskliga rättigheterna, artikel tio, som behandlar alla människors rätt till en rättvis och offentlig förhandling av varje anklagelse om brott. En utomrättslig avrättning av det slag som vittnesmålen och materialinsamlingen ger bild av tyder på att drogkriget har inneburit att misstänkta individer inte fått möjlighet att försvara sig eller prövas, utan har istället direkt förklarats skyldiga av polis. Därav kan drogkriget anses bryta mot artikel tio och följaktligen även vara skadligt för denna aspekt ur *politisk säkerhet*. När president Dutertes drogkrig uppmanar polis och allmänhet till att begå dessa mord går det även emot *politisk säkerhet* då skyddet mot övergrepp inte respekteras. Kriget mot droger kan istället tolkas uppmana till motsatsen – att begå övergrepp gentemot misstänkta drogmissbrukare, närmare bestämt att ta deras liv.

Sett till människorättskränkningar som en del av *politisk säkerhet* kan kriget mot droger även bedömas att inte respektera artikel tre där var och en har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet. En utomrättslig avrättning innebär en direkt kränkning av rätten till liv och kan därav förstås som ett säkerhetshot gentemot både *personlig* och *politisk säkerhet*, då *personlig säkerhet* inkluderar rätten till liv och hot mot *politisk säkerhet* inkluderar människorättskränkningar.

Sammanfattningsvis visar ovanstående analys hur de utomrättsliga avrättningarna sett till nivå ett och två av Johnson & Fernquests definition av statlig inblandning, samt planering av bevismaterial, går att förstå som säkerhetshot gentemot både *personlig* och *politisk säkerhet*, varpå avrättningarna utifrån uppsatsens operationalisering och definition av *mänsklig säkerhet* även utgör hot mot säkerhetskonceptet överlag.

4.2.2 Straffrihet

I will protect you. I will not allow one police man or one military to go to jail.

Straffrihet syns utgöra ytterligare en stor dimension hos det filippinska kriget mot droger. Amnesty International rapporterar hur polis ofta agerar som att de står över lagen, vilket stärks av Dutertes försäkran om att skydda sin polisstyrka från att stå till svars för eventuella övergrepp under drogkriget (2017, s. 52). Undersökningar av polisbeteende har också visat hur polisen ofta tar ytterst lite hänsyn till reglerna när de ska genomföra razzior under operation *Oplan Tokhang*; ibland planerar de bevis, ibland bestämmer de sig precis innan för om de ska arresterar eller döda den misstänkte, och de besitter ofta en inställning som menar att lagenligt agerande inte genererar resultat (Amnesty International, 2017, s. 52). Vid tio av Amnestys totalt 33 undersökta fall blev inte huvudvittnen förhörda och deras vittnesmål samlades inte in (2017, s. 49). Reuters presenterar i en undersökning hur brottsplatserna, utredningarna och obduktionerna inte är transparenta och dessutom görs utifrån enkla, otillräckliga rutiner. Den filippinska konstitutionen för mänskliga rättigheter uppges ha behövt stämma polisens rättsmedicinska enhet för att ens få ut fullständiga obduktioner och rättsmedicinska rapporter, varpå en misstro till utredningsarbetet har följt (Baldwin et al., 2016).

Materialinsamlingen vittnar om ett stort antal utomrättsliga avrättningar som onekligen skett. Fram tills Amnestys respektive Human Rights Watchs rapportskrivning hade dock inte en enda polisofficer dömts för sina brott (Amnesty International, 2017, s. 48; Human Rights Watch, 2017, s. 15). I november 2018 rapporterades dock den första fällande domen gentemot tre poliser (Reuters, 2018b). De dömdes för ett utomrättsligt mord på en 17-årig gymnasieelev, varpå de hävdade ha skjutit i självförsvar men motbevisades av säkerhetskameror som visade hur poliserna aggressivt behandlade och följde efter offret till den plats där han sedan sköts. Poliserna dömdes till upp emot 40 års fängelse efter skjutningen som skapade protester och missnöje hos folket. Två månader efter skjutningen pressades president Duterte till att beordra ett stopp på polisens operationer, varpå han kort därefter återinförde deras tillstånd att fortsätta (ibid.).

Straffriheten utifrån mänsklig säkerhet

När poliser inte ställs till svars efter vad som genom materialinsamlingen framställs vara uppenbara utomrättsliga avrättningar, kan det förstås utifrån *mänsklig säkerhet* som att innebära negativa implikationer för *politisk säkerhet*. Straffrihet utgör ett säkerhetshot gentemot denna underkategori och tycks vara ett återkommande problem inom president Dutertes krig mot droger. Att inte någon polisofficer ställdes inför rätta under drogkrigets första tid mellan starten i juli år 2016 och november år 2018 visar hur straffriheten varit utbredd i Filippinerna

⁹ Citat från ABS-CNN News, 2016.

under drogpolicyn. Poliserna som dömdes i november år 2018 för skjutningen av gymnasieeleven utgör dock ett steg mot rättvisa då bevismaterial pekade på avrättningens utomrättsliga karaktär. Fallet i sig kan förstås att ha gått emot *personlig säkerhets* del kring statligt våld, samtidigt som själva åtalet och domen mot poliserna istället kan förstås som en positiv implikation för *politisk säkerhet* i form av motverkad straffrihet samt ökad åtkomst till rättvisa. Detta fall verkar dock utifrån materialsökningen utgöra en avvikelse i en annan gedigen regelbundenhet av straffrihet kopplat till drogkrigets utomrättsliga avrättningar. Den återkommande straffriheten hos polisen, dels på uppmaning av president Duterte, dels som ett resultat av bristfälliga utredningar och obduktioner samt polisens planering av bevis, kan tolkas utgöra ett hot mot *politisk säkerhet* sett till straffrihet och juridisk osäkerhet, men även för *personlig säkerhet* sett till att straffriheten kan argumenteras bidra till en ökad avsaknad av rättsstatsprincipen. Att polis inte ställs till svars för sina handlingar kan ses som skadligt gentemot ordning och säkerhet och kan därmed förstås att ha negativa implikationer för en fungerande rättsstat.

Samtidigt kan president Dutertes vilja att skydda poliserna från granskning, och på så vis hålla dem på fältet, argumenteras vara positivt i bemärkelsen kring brottsbekämpning och minskad kriminalitet (*personlig säkerhet*), då det innebär att fler poliser kan fortsätta sitt arbete att se till att lagen implementeras. Däremot, när polisens handlingar istället utgör själva säkerhetshoten (mer om detta i 4.2.3 *Brottsbekämpning*) är det av stor vikt att dessa ställs till svars, då straffriheten utgör ett säkerhetshot gentemot *politisk säkerhet*, men kan även ha negativa implikationer för *personlig säkerhet* då poliserna som inte ställs till svars kan fortsätta samma handlingsmönster – och på så vis fortsätta utgöra de säkerhetshot som presenterades i analysen kring utomrättsliga avrättningar, som exempelvis rätten till liv.

4.2.3 Brottsbekämpning

Duterte gick som ovan nämnt till val på att bekämpa vad han framställde vara en nationell drogkris. Syftet var därav att brottsligheten skulle minska radikalt. Sveriges radio rapporterar om den ljusa sidan av drogkriget, där Dutertes politik lett till att alltfler överlämnar sig själva, fler har blivit gripna samt påbörjat rehabilitering från sitt drogberoende. Dessutom rapporteras det om att invånare som tidigare varit narkotikaanvändare avslutat missbruket i rädsla för konsekvenserna av drogkriget (Abdelzadeh, 2016). Polischef Dela Rosa menade att en månad efter drogkrigets start hade kriminaliteten sjunkit med närmare 50% jämfört med året innan Duterte tillträdde som president (Gorit, 2016). Efter två år rapporterades också den generella brottsligheten att ha sjunkit, något som poliskåren menar är ett direkt resultat av drogkrigets mål att öka känslan av säkerhet och trygghet hos folket. Dock syntes en liten ökning i brottsligheten sett till mordstatistiken (Macapagal, 2018).

Utifrån ovanstående materialinsamling kan det tolkas att brottsligheten generellt synes ha sjunkit sedan drogkrigets start. Dock är det viktigt att återigen reflektera över statistiken då den härstammar från poliskåren själv, och riskerar vara vinklad och/eller modifierad (Johnson & Fernquest, 2018, s. 363). En undersökning genomförd av Reuters visar hur president Duterte har använt felaktig, överdriven eller till och med obefintlig statistik för att legitimera sitt krig mot droger. Denna statistik ska ha gällt det totala antalet droganvändare, hur många som behöver behandling/rehabilitering samt vilka droger som konsumeras (Baldwin & Marshall, 2016). Detta indikerar på att omfattningen av den brottslighet som kriget mot droger var ämnad att eliminera inte går att bevisa ha varit av den storlek som påstås; den nationella drogkrisen går kanske egentligen inte att definiera utifrån termer av kris. Gallagher et al. redogör för hur president Duterte överdrivit hotbilden av drogmissbrukare samt användare i jämförelse med det reella hotet (2019, s. 10–11). Dessutom menar Human Rights Watch att samtidigt som presidenten hävdar att brottsligheten sjunker i takt med kriget mot droger, så glömmer han att räkna in den allvarligaste brottsligheten av alla – nämligen brottsvågen orsakad av hans egen poliskår (2017, s. 26–27). Som nämnt i 2.1 *Tidigare forskning* har president Dutertes våld mot befolkningen undersökts, där Callahanger et al. menar att det finns belägg för att ställa presidenten till svars för brott mot mänskligheten (2019, s. 22), och där Simangan identifierar kriget mot droger som ett folkmord (2017, s. 68).

Brottsbekämpningen utifrån mänsklig säkerhet

Ökad kriminalitet är utifrån operationaliseringen ett av säkerhetshoten gentemot den *personliga säkerhets-kategorin*. Därav kan, utifrån denna aspekt, president Dutertes krig mot droger anses legitimt då det framställs ha lyckats sänka brottsligheten. Ifall färre väljer att konsumera droger, fler överlämnar sig samt påbörjar rehabiliteringsprocesser kan det bidra till tryggare och mer stabila samhällen för befolkningen och därmed ha positiva indikationer för *mänsklig säkerhet*. Som nämnt i avsnitt 2.2.1 under *Personlig säkerhet* utgör drogmissbruket ett säkerhetshot gentemot den egna individen, och därav kan sänkt missbruk från det filippinska drogkriget förstås som att ha positiva implikationer för denna säkerhetskategori. Däremot är det av vikt att ifrågasätta vad som utgör säkerhetshotet från början. Kriget mot droger tycks utifrån materialinsamlingen ha legitimerats på ifrågasättbara grunder och kan därav även argumenteras ha vidtagit överdrivna åtgärder. Som bland annat Human Rights Watch, Callahanger och Simangan presenterar så ligger det en grov brottslighet hos administrationen och poliskåren själva, varpå kriget mot drogers syfte att minska kriminaliteten istället kan argumenteras ha ökat kriminalitet utförd av staten. Utifrån detta resonemang och denna tolkning av brottslighet kan kriget mot droger även anses ha *ökat* kriminaliteten och utgör därav ett direkt hot mot *personlig säkerhet*. Brottsbekämpningen är även negativ för *politisk säkerhet* i den mån att den visats vara människorättskränkande, vilket klargjordes i analysen kring utomrättsliga avrättningar.

Sett till referensobjektet hos *mänsklig säkerhet* som koncept går det även att problematisera diskussionen ytterligare. *Mänsklig säkerhet* innebar som tidigare nämnt ett skifte från den traditionella synen där staten stod i centrum för säkerhetsåtgärder, till att människorna skulle betraktas utgöra referensobjektet. President Duterte har legitimerat sin brottsbekämpningsstrategi genom uttalanden där drogerna definieras som ett säkerhetshot gentemot nationen, varpå han kan tolkas utgå från en mer traditionell världsbild. Redan där kan åtgärderna och tankarna kring brottsbekämpning argumenteras ha bristande hänsyn till *mänsklig säkerhet*. Samtidigt kan även drogerna argumenteras utgöra ett säkerhetshot gentemot individerna i sig, då det riskerar påverka dem negativt sett till hälsa eller få dem att hamna i kriminella kretsar. Därav kan både *åtgärderna* mot droganvändningen och *själva* droganvändningen förstås som hot gentemot människorna. Samtidigt pekar materialinsamlingen på en överdrift hos drogkrigets åtgärder som går att förstå som negativa för *mänsklig säkerhet*, och drogkriget visar dessutom bristande hänsyn till alternativa åtgärder – exempelvis Medinas förslag kring ett mer medicinskt rehabiliteringssätt som tar mänskliga rättigheter i beaktning (Medina, 2016, s. 174).

5 Uppsatsens slutsatser

Frågeställningen angående hur president Dutertes krig mot droger kan förstås utifrån ett mänskligt säkerhetsperspektiv har försökt besvaras med hjälp av ingångarna *personlig* och *politisk säkerhet*. De undersökta dimensionerna hos drogkriget har kunnat förstås utifrån *personlig* respektive *politisk säkerhet* på olika sätt. Vissa positiva implikationer har identifierats: minskad brottslighet och minskat drogmissbruk (dock med viss skepticism till statistiken) vilka gick att argumentera som positivt för den *personliga säkerhetskategorin*, samt fallet kring poliserna som dömdes för att ha skjutit en student, vilket kunde anses positivt för *politisk säkerhet*. Däremot tycks de negativa implikationerna för både *personlig* och *politisk säkerhet* dominera den generella tolkningen av det filippinska drogkriget. Utomrättsliga avrättningar som ökat markant sedan president Dutertes tillträde, plantering av bevis, dödsgrupper som sprider rädsla, en gedigen straffrihet och en poliskår som begår snarare än bekämpar brottslighet är samtliga faktorer som kan förstås utgöra hot gentemot *mänsklig säkerhet*. President Dutertes krig mot droger kan därmed argumenteras utgöra ett hot mot de som anses vara *mänsklig säkerhets* referensobjekt och därmed ska skyddas – nämligen människorna. Analysen visar därmed vilka skador benämningen av narkotikaanvändning som ett nationellt hot har för människorna i Filippinerna, samt hur åtgärderna kan förstås utifrån ett icke statscentrerat säkerhetsperspektiv.

Uppsatsens valda operationalisering av *mänsklig säkerhet* har utgjort ett fungerande analysverktyg i syfte att besvara frågeställningen. Att rikta in sig på två specifika underkategorier möjliggjorde en förståelse för den *mänskliga säkerheten* i relation till drogkriget samt var ett fungerande sätt att gå från en bred teori till mer precisa redskap för analys. På grund av uppsatsens begränsade utrymme kunde dock inte fler underkategorier till *mänsklig säkerhet* undersökas, och ett intressant bidrag till studien vore att se till exempelvis *hälsosäkerhet* eller *samhällssäkerhet*. Ju fler komponenter till *mänsklig säkerhet* som undersöks, desto mer övertygande kan en bevisning av att *mänsklig säkerhet* hotas vara. Vidare vore det även intressant att använda denna analysmodell på andra fall av drogkrig, alternativt i en komparativ studie, för att på så sätt öka möjligheten att dra slutledningar.

6 Referenser

- Abdelzadeh, Hewa, 2016. "Den andra sidan av knarkkriget". Sveriges Radio. Nyhetsartikel/radioprogram. 2016-10-26. [Elektronisk] <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=1650&artikel=6548216>. Hämtdatum: 2019-05-17.
- ABS-CNN News, 2016. "Duterte tells troops in drug war: 'I will protect you'". Nyhetsartikel. 2016-05-17. [Elektronisk] <https://news.abs-cbn.com/news/09/17/16/duterte-tells-troops-in-drug-war-i-will-protect-you>. Hämtdatum: 2019-05-21.
- Acharya, Amitav, 2001. "Human Security. East versus West", *International Journal*, s. 442–460.
- Al Jazeera, 2017. "80 killed after escalation in Philippines war on drugs". Nyhetsartikel. 2017-08-18. [Elektronisk] <https://www.aljazeera.com/news/2017/08/80-killed-escalation-philippines-war-drugs-170818042429248.html>. Hämtdatum: 2019-05-17.
- Alkire, Sabina, 2003. "A Conceptual Framework for Human Security", *Centre for Research on Inequality, Human Security and Ethnicity, CRISE*. Arbetspapper, s. 1–52.
- Amnesty International, 2017. *If you are poor you are killed*. Amnesty International USA, 2017. [Elektronisk] Tillgänglig: https://www.amnestyusa.org/wp-content/uploads/2017/04/philippines_ejk_report_v19_final_0.pdf.
- AP (Associated Press), 2017. "Philippines police plant evidence to justify killings in drug war, says report". *The Guardian*. Nyhetsartikel. 2017-03-02. [Elektronisk] <https://www.theguardian.com/world/2017/mar/02/philippines-police-plant-evidence-to-justify-killings-in-drug-war-says-report>. Hämtdatum: 2019-05-19.
- Asian Correspondent, 2019. "Philippines: Police plant evidence to justify drug war killings – HRW". Nyhetsartikel. Datum saknas. [Elektronisk] <https://asiancorrespondent.com/2017/03/philippines-police-plant-evidence-justify-drug-war-killings-hrw-video/>. Hämtdatum: 2019-05-19.
- Baldwin, Clare – Andrew R.C. Marshall, 2016. "As death toll rises, Duterte deploys dubious data in 'war on drugs'". *Reuters Investigates*. Undersökning. 2016-10-18. [Elektronisk] <https://www.reuters.com/investigates/special-report/philippines-duterte-data/>. Hämtdatum: 2019-05-21.
- Baldwin, Clare – Andrew R.C. Marshall – Damir Sagolj, 2016. "Police rack up an almost perfectly deadly record in Philippine drug war". *Reuters Investigates*. Nyhetsartikel. 2016-12-05. [Elektronisk]

- <https://www.reuters.com/investigates/special-report/philippines-duterte-police/>. Hämtdatum: 2019-05-23.
- Baldwin, Clare – Andrew R.C. Marshall, 2017. “Police tell one story of what happened in Barangay 19. Security cameras tell another”. *Reuters*. Nyhetsartikel. 2017-11-27. [Elektronisk] <https://www.reuters.com/investigates/special-report/philippines-drugs-surveillance/>. Hämtdatum: 2019-05-17.
- Berehulak, Daniel, 2016. “They Are Slaughtering Us Like Animals”. *New York Times*. Nyhetsartikel. 2016-12-07. [Elektronisk] <https://www.nytimes.com/interactive/2016/12/07/world/asia/rodrigo-duterte-philippines-drugs-killings.html>. Hämtdatum: 2019-05-17.
- Bryman, Alan, 2016. *Social Research Methods*. Oxford: University Press.
- Buttedahl, Paz, 1994. “Viewpoint: True Measures of Human Security”, *IDRC Reports*, vol. 22, nr. 3, s. 1-3.
- Bueza, Michael, 2017. “IN NUMBERS: The Philippines’ ‘war on drugs’”. *Rappler*. Nyhetsartikel. 2017-04-23. [Elektronisk] <https://www.rappler.com/newsbreak/iq/145814-numbers-statistics-philippines-war-drugs>. Hämtdatum: 2019-05-15.
- Buzan, Barry – Ole Wæver – Jaap de Wilde, 1998. *Security. A New Framework for Analysis*. London: Lynne Rienner Publishers.
- Campbell, Charlie, 2016. “Unofficial Vote Count Shows Rodrigo Duterte Has Won Presidential Election in the Philippines”. *Time*. Nyhetsartikel. 2016-05-09. [Elektronisk] <http://time.com/4322806/rodrigo-duterte-philippines-presidential-election-wins/>. Hämtdatum: 2019-05-12.
- Chan, Benedict S. B., 2014. “A Human Rights Debate on Physical Security, Political Liberty, and the Confucian Tradition”, *Dao: A Journal of Comparative Philosophy*, vol. 14, nr. 4, s. 567–588.
- Cheng Guan, 2012. “Introduction: Human Security Development and the Future of East Asia” I Cheng Guan, Benny The (red.) *Human Security. Securing East Asia’s Future*. London: Springer, s. 1–4.
- Curato, Nicole, 2016. “Politics of Anxiety, Politics of Hope: Penal Populism and Duterte’s Rise to Power”, *Journal of Current Southeast Asian Affairs*, nr. 3, s. 91-109.
- Dullana, Raymon, 2016. “Duterte: I’ll pardon cops who kill criminals, civilians in line of duty”. *Rappler*. Nyhetsartikel. 2016-02-11. [Elektronisk] <https://www.rappler.com/nation/politics/elections/2016/122044-duterte-pardon-cops-kill-criminals>. Hämtdatum: 2019-05-16.
- Estrada-Tanck, Dorothy, 2016. *Human Security and Human Rights under International Law*. Oxford: Hart Publishing.
- Gallagher, Adrian – Euan Raffle – Zain Maulana, 2019. “Failing to fulfil the responsibility to protect: the war on drugs as crimes against humanity in the Philippines”, *The Pacific Review*, s. 1–31.
- Gasper, Des – Oscar A. Gómez, 2015. “Human security thinking in practice: ‘personal security’, ‘citizen security’ and comprehensive mappings”, *Contemporary Politics*, vol. 21, nr. 1, s. 100–116.

- George, L. Alexander – Andrew Bennett, 2004. *Case Studies and Theory Development in Social Sciences*. Cambridge: Mass.
- Gorit, Gerry, 2016. ”PNP chief: Crime rate down 49%”. *The Philippine Star*. Nyhetsartikel. 2016-08-14. [Elektronisk] <https://www.philstar.com/headlines/2016/08/14/1613274/pnp-chief-crime-rate-down-49>. Hämtdatum: 2019-05-21.
- Halperin, Sandra – Oliver Heath, 2017. *Political Research. Methods and practical skills*. Glasgow: Oxford University Press.
- Hollis, Martin – Steve Smith, 1990. *Explaining and Understanding International Relations*. Oxford: Clarendon Press.
- Human Rights Watch, 2017. ‘License to Kill’. *Philippine Police Killings in Duterte’s ‘War on Drugs’*. Mars 2017. [Elektronisk] Tillgänglig: <https://www.hrw.org/report/2017/03/02/license-kill/philippine-police-killings-dutertes-war-drugs>.
- Human Rights Watch, 2018. *World Report 2018: Philippines Events of 2017*. [Elektronisk] Tillgänglig: <https://www.hrw.org/world-report/2018/country-chapters/philippines>.
- Human Rights Watch, 2019. *Philippine’s ‘War on Drugs’*. [Elektronisk] Tillgänglig: <https://www.hrw.org/tag/philippines-war-drugs>.
- HSU (Human Security Unit), 2009. *Human Security in Theory and Practice*. Förenta Nationerna. 2009. [Elektronisk] Tillgänglig: <https://www.unocha.org/sites/dms/HSU/Publications%20and%20Products/Human%20Security%20Tools/Human%20Security%20in%20Theory%20and%20Practice%20English.pdf>.
- Jarvis, Lee – Jack Holland, 2015. *Security. A Critical Introduction*. London: Palgrave Macmillan.
- Jensen, Steffen – Karl Hapal, 2018. “Police Violence and Corruption in the Philippines: Violent Exchange and the War on Drugs”, *Journal of Current Southeast Asian Affairs*, vol. 37, nr. 2, s. 39–62.
- Johnson, T. David – Jon Fernquest, 2018. “Governing through Killing: The War on Drugs in the Philippines”, *Asian Journal of Law and Society*, nr. 5, s. 359-390.
- Lewis, Simon, 2016. “The Philippine Election Front-Runner Says He Would Kill His Own Children if They Took Drugs”. *Time*. Nyhetsartikel. 2016-04-25. [Elektronisk] <http://time.com/4306105/philippines-president-rodrigo-duterte-drugs-rape/>. Hämtdatum: 2019-05-12.
- Macapagal, Maan, 2018. ”PNP: Crime rate drops, but murder rate up in 2 years”. *ABS-CBN News*. Nyhetsartikel. 2018-07-19. [Elektronisk] <https://news.abs-cbn.com/news/07/19/18/pnp-crime-rate-drops-but-murder-rate-up-in-2-years>. Hämtdatum: 2019-05-21.
- McKirby, Euan – Ivan Watson, 2016. ”Life under ‘the Rock’: The police chief behind the Philippines’ war on drugs”. *CNN*. Nyhetsartikel. 2016-09-06. [Elektronisk] <https://edition.cnn.com/2016/09/06/asia/philippines-police-chief-ronald-dela-rosa/index.html>. Hämtdatum: 2019-05-12.

- Medina, Mikeala Y., 2016. "Extrajudicial Punishments to Combat the Philippine Drug War: Problem or Solution?", *Loyola University Chicago International Law Review*, vol 14, nr. 2, s. 155–174.
- Møller, Jørgen – Svend-Erik Skaaning, 2014. *The Rule of Law. Definitions, Measures, Patterns and Causes*. London: Palgrave Macmillan.
- Nef, Jorge, 1999. *Human Security and Mutual Vulnerability. The Global Political Economy of Development and Underdevelopment*. Ottawa: International Development Research Centre. 2:a upplagan.
- Owen, Taylor, 2004. "Challenges and opportunities for defining and measuring human security", *Disarmament Forum*, nr. 3, s. 15–24.
- Paris, Roland, 2001. "Human Security. Paradigm Shift or Hot Air?", *International Security*, vol. 26, nr. 2, s. 87–102.
- Ramzy, Austin, 2016. "Philippines' New President, Rodrigo Duterte, Vows Tough Stance on Crime". *The New York Times*. Nyhetsartikel. 2016-06-30. [Elektronisk] <https://www.nytimes.com/2016/07/01/world/asia/philippines-duterte.html>. Hämtdatum: 2019-05-25.
- Regeringskansliet, 2011. *FN:s konventioner om Mänskliga Rättigheter*. Regeringskansliet, december 2011. [Elektronisk] Tillgänglig: <https://www.regeringen.se/4a9fab/globalassets/regeringen/bilder/kulturdepartementet/demokrati-och-mr/mr-sidorna/fns-konventioner-om-manskliga-rattigheter.pdf>.
- Reuters, 2018a. "Philippines police kill 13 suspects in one day during drug raids". *The Guardian*. Nyhetsartikel. 2018-03-22. [Elektronisk] <https://www.theguardian.com/world/2018/mar/22/philippines-police-kill-13-suspects-in-one-day-during-drug-raids>. Hämtdatum: 2019-05-17.
- Reuters, 2018b. "Philippines police jailed for murdering teenager in Duterte's drug war". *The Guardian*. Nyhetsartikel. 2018-11-29. [Elektronisk] <https://www.theguardian.com/world/2018/nov/29/philippines-police-jailed-for-murdering-teenager-in-dutertes-drug-war>. Hämtdatum: 2019-05-21.
- Santos, Eimor P., 2017. "Caught on video: Police allegedly planting evidence during raid". *CNN Philippines*. Nyhetsartikel. 2017-01-28. [Elektronisk] <http://nine.cnnphilippines.com/news/2017/01/27/video-police-evidence-planting-senate.html>. Hämtdatum: 2019-05-19.
- Schäfer, Philip Jan, 2013. *Human and Water Security in Israel and Jordan*. Heidelberg: Springer.
- SCMP (South China Morning Post), 2017. "Duterte to allow military role in Philippine drug war, calls it national security threat". Nyhetsartikel. 2017-02-02. [Elektronisk] <https://www.scmp.com/news/asia/southeast-asia/article/2067501/duterte-allow-military-role-philippine-drug-war-calls-it>. Hämtdatum: 2019-05-25.
- Simangan, Dahlia, 2017. "Is the Philippine 'War on Drugs' an Act of Genocide?", *Journal of Genocide Research*, vol. 20, nr. 1, s. 68–89.
- Suhrke, Astri, 1999. "Human Security and the Interest of States", *Security Dialogue*, vol. 30, nr. 3, s. 265-276.
- Tarrant, Bill, 2016. "Factbox: Rodrigo Duterte on crime and punishment". *Reuters*. Nyhetsartikel. 2016-05-13. [Elektronisk] <https://www.reuters.com/article/us->

[philippines-election-duterte-factbox/factbox-rodrigo-duterte-on-crime-and-punishment-idUSKCN0Y400N](#). Hämtdatum: 2019-05-21.

Thomas, Nicholas – William T. Tow, 2002. “The Utility of Human Security: Sovereignty and Humanitarian Intervention”, *Security Dialogue*, vol. 33, nr. 2, s. 177–192.

UNDP, 1994. *Human Development Report 1994*. United Nations Development Programme, 1994. [Elektronisk] Tillgänglig: http://hdr.undp.org/sites/default/files/reports/255/hdr_1994_en_complete_nostats.pdf.